

— Наричатъ ме „Губи пжтъ“.

Между двата чепати бука, най-старитѣ и най-сгърбенитѣ, се подаде една бѣла, мека ржчичка. Ржчичката прострѣ тънкитѣ си прѣстчета напредъ и тѣ изведнажъ се удължиха, станаха като източени хоботи, а после ненадейно се завиха на пѣргави, гжсти кълба. Едно рошаво, влажно вѣлмо се повлече подиръ ржчичката.

— Откога те търся, — опипваха хоботитѣ поледения грѣбъ на прѣспата. — Ти си ми най-мила и най-драга. Щѣлъ день ще си почивамъ при тебе.

Голѣмата прѣспа разбра и се зарадва: мъглата, най-бездомната въ Балкана, идѣше съ децата си на катуна по нея.

— Опъни си чергилата по-надолу, — зашепна голѣмата прѣспа. — Още ми подвѣва отъ нѣкжде.

Бездомната сглоби катуна си, легна и задрѣма.

— Лека нощъ! — започна да сънува тя.

— Кой ти каза? — звѣнна топло звѣнче въ усойната и ушитѣ на бездомната писнаха отъ страхъ. — Кой ти каза тебе, че е нощъ? Я ме вижъ!

Бездомната не смѣеше да погледне. Хоботитѣ ѝ се сбраха и зашаваха сърдито.

— Ти да си вървишъ! — сопна се тя. — Едвамъ легнахъ да почина, пѣкъ то...

— Хайде, хайде, — забръска ѝ катуна топлото звѣнче. — Казалъ съмъ ти доста пжти: щомъ ме чуешъ, — да те нѣма!

И то звѣнна още по-високо въ ушитѣ ѝ. Наизкачаха изъ невиделица безброй други топли звѣнчета, бръскаха катуна на Бездомницата, пѣеха и думаха:

— Татко Слънчо ни изпрати! Татко Слънчо тѣй ни каза!...

И, като зазвѣниха дружно, дигнаха катуна на Бездомната на възбогъ. А тя грабна децата си, и отиде, та се не видѣ въ пусти гори Тилилейски.

